

рѣшилъ да избѣга, безъ да дири крадцитѣ. Прѣзъ 1845 год., на 27 годишна възраст, прѣзъ една тъмна лѣтна нощъ, безъ да се обади нѣкому, даже и на родителитѣ си, Нанчо, за да избави живота си, избѣгалъ изъ Шуменъ и слѣдъ нѣкое врѣме пристигналъ въ Букурещъ. Баща му, обаче, не оставилъ работата така. Той се оплакалъ на властѣта и слѣдъ нѣколко врѣме, като не се издирили крадцитѣ, правителството се видѣло принудено да му плати 6200 гроша зѣбира. Нѣкои казватъ, че Нанчовиятъ баща писалъ на Нанча и го увѣщавалъ да се завърне въ Шуменъ, като го увѣрявалъ, че съ своето влияние прѣдъ властѣта, ще гарантира живота му и ще съдѣйствува да поеме наново работата си. Обаче Нанчо не пожелалъ да се върне.

Въ Букурещъ Нанчо първоначално се навърталъ около своя съотечественикъ и роднина, Петраки Х. Радушевъ, който билъ мушиеринъ. Но сѣдбата и тукъ се усмихнала на Нанча. Въ началото на кримската война, когато рускитѣ войски трѣбвало да напуснатъ Влашко, Христо Георгиевъ, братъ на Евлогия Георгиевъ, извѣстенъ голѣмъ търговецъ и мушиеринъ, тъй сѣщо трѣбвало да напусне Букурещъ и да бѣга, понеже билъ копрометиранъ прѣдъ турското правителство, чийто войски навлѣзли въ Влашко слѣдъ рускитѣ. Въ тоя моментъ Христо Георгиевъ, по прѣпорѣка на Петраки Х. Радушевъ, оставилъ Нанча да води търговията му и да управлява имотитѣ му избѣгалъ въ Русия.

При тоя случай Нанчо Поповичъ показалъ, че той притежава голѣми търговски способности и честенъ характеръ. Въ ония размирни врѣмена повѣрената нему търговия не само не се накърнила, но обратното — твърдѣ много се развила, и той прѣпечелилъ много голѣми богатства за своя довѣрителъ. Слѣдъ като се уредили работитѣ по войната Христо Георгиевъ се завърналъ въ Букурещъ и оста-